

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa M. B.

przeciwko W. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o przywrócenie do pracy na dotychczasowych warunkach pracy i płacy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 17 listopada 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

z dnia 31 grudnia 2018 r., sygn. akt VI Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 31 grudnia 2018 r., VI Pa (...) Sąd Okręgowy w G. oddalił apelację W. Sp. z o.o. w G. (pозwany), wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w G. z 17 kwietnia 2018 r., IV P (...), mocą którego przywrócono M. B. (powód) na dotychczasowe stanowisko ordynatora Oddziału Położniczo-Ginekologicznego z Poddziałem Ginekologii Onkologicznej W. w G. na poprzednich warunkach pracy i płacy.

W sprawie ustalono, że powód otrzymał wypowiedzenie zmieniające, którego motywy zostały odmiennie sformułowane w trakcie ustnej rozmowy powoda z

przedstawicielami pozwanego (brak zastrzeżeń do pracy powoda i chęć rozwoju oddziału), inaczej określono je w pisemnym wypowiedzeniu zmieniającym (nieprawidłowości w funkcjonowaniu oddziału, skargi pacjentek) i jeszcze inaczej sformułowano w e-mailu wysłanym do Wojewódzkiego Konsultanta w zakresie ginekologii J. S. (spadek urodzeń w trakcie kierowania przez powoda oddziałem i występowanie nieprawidłowości w kontaktach z pacjentkami). Dowody z zeznań świadków przeprowadzone w ramach postępowania ujawniły, że podległy powodowi personel oceniał jego pracę pozytywnie, twierdząc, że oddział był bardzo dobrze zarządzany, a wpływające skargi dotyczyły kwestii formalnych (wydawanie wypisów), które były niezależne od powoda (brak odpowiedniej liczby personelu pomocniczego). Świadkowie zeznali również, że między powodem a Dyrektorem ds. medycznych P.G. występował konflikt o charakterze światopoglądowym i wynikający z nieakceptowania przez P.G. hierarchicznego podporządkowania powodowi.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy, a za nim także Sąd Okręgowy stwierdziły, że konkretność przyczyn wypowiedzenia zmieniającego budzi uzasadnione wątpliwości. Nieuzasadnione jest zaś dokonanie zmiany warunków zatrudnienia, gdy wskazana przyczyna co prawda faktycznie zaistniała, ale jest zbyt małej wagi by stanowić podstawę zmiany łączącego strony stosunku pracy, a także gdy jest pozorna. W niniejszej sprawie Sądy uznały pozorność przyczyn wypowiedzenia i przy braku przeciwwskazań do przywrócenia powoda na uprzednio zajmowane stanowisko postanowiły przywrócić mu funkcję ordynatora na poprzednich warunkach pracy i płacy.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł pozwany, zaskarżając go w całości. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której skarżący upatruje w naruszeniu przez Sąd Apelacyjny art. 42 § 2 k.p., które przejawiało się w uznaniu wypowiedzenia powoda za nieuzasadnione, podczas gdy rzeczywiście wpłynęły skargi na funkcjonowanie oddziału kierowanego przez powoda i ponosił on odpowiedzialność za wskazane w nich nieprawidłowości.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikował się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wymagało to stosownego wyводу prawnego, że w sprawie doszło do kwalifikowanego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz wykazania, że w skutek takiego naruszenia prawa zaskarżony wyrok Sądu drugiej instancji był oczywiście wadliwy (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, LEX nr 1101690 oraz powołane tam orzecznictwo). W ocenie Sądu Najwyższego, skarżący nie wykazał, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w kwalifikowanym rozumieniu ani że zaskarżony wyrok był oczywiście wadliwy, ponieważ zarzuty ograniczały się w istocie rzeczy do kontestowania ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku oraz oceny dowodów Sądu drugiej instancji. Z tych miarodajnych i wiążących Sąd Najwyższy ustaleń wynikało, że zarówno podległy powodowi personel, jak i Wojewódzki Konsultant z zakresu ginekologii oceniali pracę powoda na stanowisku ordynatora dobrze, sam zaś pozwany nie podał jednoznacznej przyczyny wypowiedzenia (w postępowaniu dowodowym wykazano bowiem trzy różne podstawy dokonania zmiany warunków pracy i płacy powoda). Wprawdzie w spornym okresie wpłynęły skargi na działanie kierowanego przez powoda oddziału, lecz miały one charakter formalny (nieterminowe lub nieprawidłowe wydanie wypisu, spowodowane zbyt małą ilością personelu pomocniczego) i nie odbiegały od ilości skarg, wpływających na funkcjonowanie innych oddziałów czy też oddziału ginekologicznego we wcześniejszym okresie sprawowania przez powoda funkcji.

Powyższe oznaczało, że w skardze kasacyjnej nie wykazano przesłanki jej oczywistej zasadności, która byłaby widoczna od razu bez wnikania w szczegóły sprawy oraz bez potencjalnej potrzeby uzupełnienia materiału dowodowego oraz jego ponownej oceny, co na ogół usuwa się spod rozeznania kasacyjnego w rozumieniu art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. Bezpodstawny i nieuzasadniony okazał się zatem wniosek o rzekomej oczywistości wniesionej skargi, która z braku innych potencjalnie adekwatnych wniosków o przyjęcie do rozpoznania, nie uzasadniał jej merytorycznego rozpatrzenia.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.